

Tjaša Mislej

ZARJA IN SVIT

(pravljica urbana igra za najstnike)

© Tjaša Mislej

Borova 4, Vir pri Domžalah 1230

(00386 31- 891- 342)

t.mislej@gmail.com

OSEBE

Samorog

Zarja, 12 let, sanjava upornica, ni frajerka

Svit, 13 let, sramežljiv, želi biti frajer

Nik, 14 let, glavni frajer

Alen, 14 let, drugi frajer

Škilibaba, nadvse modra in zelo stara, škili

Marina, preprosta cvetličarka in Zarjina mama

Ga. Porenta, debela zahtevna stranka

(Dogaja se v manjšem mestu in bližnjem gozdu.)

1. prizor: Ljubezen v zraku

(Zarja teče po gozdu. Pred njo teče bel samorog. Publika ga lahko vidi ali pa tudi ne.)

ZARJA (*teče*): Počakaj, ne morem tako hitro ... (*teče dalje, se ustavi*) Uau, kako lepa jasa! Hvala ti, da si me pripeljal sem. Poslušaj, eno prošnjo imam zate. Rada bi nekoga pripeljala. Svit mu je ime. Moj prijatelj je, veš. Prosim, ko bo prišel, samo enkrat priteci mimo, okej? Čisto na hitro. Samo enkrat, obljubiš? Kam greš? (*Samorog teče stran*). Jutri, prav? Moraš priti!

(Zarja odtrga marjetico in trga njene listke.)

ZARJA: Rad me ima, nima me rad, rad me ima, nima, ima, nima, ima, ... Ko bi ga vsaj Svit lahko videl ...

(Od strani pride Škilibaba, ki v gozdu nabira zelišča. Zagleda Zarjo.)

ŠKILIBABA: Nesrečni otrok! Kaj pa delaš? Uboga rožca, a ni škoda listkov?!

ZARJA: Kaj pa je narobe? Saj jih je na tisoče, cel travnik. Koga briga ...

ŠKILIBABA: To je grozno! Takoj nehaj!

ZARJA: Oprostite gospa, ampak te rože niso vaše.

ŠKILIBABA: Predrznica! Če bi vedela, kdo sem, ne bi tako govorila z mano.

ZARJA: Oprostite, ne poznam vas.

ŠKILIBABA: Dobro, dam ti en namig. V bližini živi hudobna čarovnica, ki ugrablja otroke in jih zaslužnji, da morajo celo življenje delati.

ZARJA: Jaz itak ne znam nič pospravljat. Morali bi videt mojo sobo – kot bi padla bomba! Nobena Pehta me ne bi marala. Moram pa reči, da ste ji res malo podobni ...

ŠKILIBABA: Dobro, pustiva Pehto. Kaj pa Škilibaba? Si že slišala za Škilibabo?!

ZARJA: Ne.

ŠKILIBABA: Seveda ne! Haha, Škilibaba se zna skriti za vsako vejico, za vsak najmanjši grmiček ...

ZARJA: No, videla sem vas že stokrat, samo nisem vedela, da vam je ime Škilibaba.

ŠKILIBABA: Dobro, Zarja. Umakni se! Stojiš sredi jase, kjer rastejo najboljše trave.

ZARJA: Kako pa veste, da sem Zarja?

ŠKILIBABA: Škilibaba ve marsikaj ... Te dni moram nabrat čim več Jegliča.

ZARJA: Zakaj pa?

ŠKILIBABA: Če ga znaš pravilno skuhati, dobiš krasno zdravilo za prebavne motnje!

ZARJA: Zakaj pa ne odprete svoje lekarne? Ljudje radi zapravljajo denar za bio domače zvarke ...

ŠKILIBABA: Ljudje se bojijo stvari, ki jih ne poznajo. Rajši sem v gozdu, kjer lepo živim v svoji koči in se ne brigam za nikogar.

ZARJA: To vam mora bit dolgčas ...

ŠKILIBABA: A misliš, da imaš samo ti prijatelje v gozdu? Nisi edina, čeprav si morda to domišljaš.

ZARJA: Aja ... Ne vem, kaj mislite.

ŠKILIBABA: Kdo ti je pokazal, kje rastejo jagode? Misliš, da ne vem – Škilibaba vidi vse, čeprav malo postrani.

ZARJA: A potem ste ga videli?!

ŠKILIBABA: A samoroga? Seveda, vsak dan ga vidim.

ZARJA: Končno še eden! Veste, nihče mi ne verjame, norčujejo se iz mene. Govorijo, da lažem ...

ŠKILIBABA: Ljudje se bojijo stvari, ki jih ne poznajo. Sem ti že povedala. Pojdi zdaj!

ZARJA: Rekli ste, da imajo zelišča posebno moč.

ŠKILIBABA: Seveda imajo, pa ne za vsakogar!

ZARJA: Prosim vas, a obstaja roža, ki naredi, da se fant zaljubi?

ŠKILIBABA: Haha, da se fant zaljubi ... Kako naivno. Žal take rože ni. Vsaj jaz ne vem zanjo.

ZARJA: Kakšna čarovnica pa ste, če ne poznate ljubezenskega napoja?

ŠKILIBABA: Kaj da ne poznam?! Tega nisem rekla. Povedala sem ti, da ni take rože.

ZARJA: No, ali pa trava, ali sirup, kapljice, karkoli! Karkoli, da se fant zaljubi?!

ŠKILIBABA: Hja, kaj jaz vem. Mogoče nekaj obstaja, samo ne vem, če se splača ...
Poslušaj, ljubezenski uroki so samo v pravljičah! Ti si že malo velika za pravljičice.

ZARJA: Tako si želim, da bi se zaljubil vame ...

ŠKILIBABA: Za to ne rabiš uroka.

ZARJA: Če me pa ne mara.

ŠKILIBABA: Kdo pa ne bi hotel punce, ki ima prijatelja samoroga?!

ZARJA: Prav nihče! Za norca me imajo vsi, zafrkavajo me, ščipajo in cukajo ...

ŠKILIBABA: Fantje vedno šcipajo punce, ki so jim všeč.

ZARJA: To sploh ni res! Ne vem, zakaj vsi ta stari verjamete te neumnosti ...

ŠKILIBABA (*trga trave*): Kakšne lepe trave rasejo na tej jasi! (*povoha*) Mmm, in kako dišijo! Imaš rada rože, Zarja?

ZARJA: Niti ne. Mami ima cvetličarno. Oh, ne! Čist sem pozabila – moram it! Nasvidenje, gospa Škilibaba!

ŠKILIBABA: Vso srečo pri Svitlu!

ZARJA: Kako veste? Čudno ... (*Teče proti domu.*)

2. prizor: Nezgoda

(*V cvetličarni. Marina ureja rože, Zarja vstopi.*)

MARINA: Kje si spet hodila? Zamujaš! Kolikokrat sem ti rekla – danes moram presadit vse orhideje! Mamamia!

ZARJA: Sori, mami. Pozabila sem.

MARINA: Še dobro, da svoje glave kje ne pozabiš. Prinesi mi tiste lončke!

(*Zarja pomaga presajati orhideje.*)

MARINA: Bila sem na roditeljskem. Kako so me gledali – sramota! A si opereš roke, preden greš pisat nalogo? Prof. Škraba pravi, da imaš zvezke in knjige popacane! Pa obleke strgane! In črno za nohti, fuj, Zarja! Sramota! Mene poglej, cel dan imam roke v zemlji, zvečer pa niti pikice, niti pikice ... Kaj bi pa rekel moj Alex, če bi imela črne nohte. Ti pa ...

ZARJA: Alex? Kaj pa je z Dušanom?

MARINA: Dušan je bil luzer, ne mi ga omenjat. Še avta ni imel, na kolesu se je vozil k nama – vedno me je skrbelo, da bojo sosedi videli ... Zarja, ti pa umazana v šolo ... Cele dneve sem tukaj med lončki, ti pa takole. Špricaš šolo, da se potepaš po gozdu. Halo? Pri tvojih letih ... Kaj iščeš tam? Veš, kako so me gledal ... Pazi, preveč si potlačila zemljo. Še vedno ne znaš presajat, mamamia! Kako boš pa potem, ko mene ne bo več tu, a?

ZARJA: Ne vem ...

MARINA: Komaj čakam pokoj! Najrajši bi šla živet nekam na morje, magari dol v Dalmacijo, stran od vsega! Povej, zakaj si se lagala v šoli, a? Da nekaj vidiš v gozdu, mislim halo? Misliš, da boš kakšnemu fantu všeč, če boš govorila samo o ponijih? Jaz sem v tvojih letih že hodila v kino ... Obljubi, da se boš zresnila! Me slišiš, Zarja?

ZARJA: Bojim se, da ta orhideja letos ne bo cvetela. Korenine so ji zgnile ...

MARINA: Nemogoča si! Popazi na blagajno, moram na cigaret, da se pomirim!

(Marina odide. Zarja naveličano obvisi na pultu. Vstopi redna stranka ga. Porenta. Precej je debela, komaj se spravi skozi vrata.)

ZARJA: Dan!

GA. PORENTA: Dober dan, deklič! Kje pa imaš mamico?

ZARJA: Šla je zadaj. Kako vam lahko pomagam?

GA. PORENTA: Joj, nerodna reč ... V reviji Elle sem brala nekaj o kaktusih, baje so zdaj v modi. Želela sem vprašati Marino ...

ZARJA: Žal je ni tukaj. Kar mene vprašajte!

GA. PORENTA: Iščem kaktus, ki bi bil primeren za v mojo dnevno sobo. Imam moderno luksuzno pohištvo – vse garniture v belem, na eni steni so črne in srebrne tapete, kar se super dopolnjuje z lesenimi paneli ...

ZARJA: Aha, aha, si že predstavljam ... Po mojem bo tale najboljši! *(Zarja zgrabi naključni kaktus v njeni bližini.)*

GA. PORENTA: Si prepričana? Tako majčken je, a se ga bo sploh opazilo?

ZARJA: Ni problema, imamo tudi velike, takšne ogromne! Samo malo, takoj prinesem ... *(Zarja gre iskat velik kaktus.)* Evo! Poglejte tega korenjaka! Vsi ga bodo lahko videli, tudi sosedje skozi okno.

GA. PORENTA: Ta mi je že bolj všeč. Ga lahko postaviš na mizo, da si ga ogledam?

ZARJA: Seveda.

(Zarja dvigne kaktus, a jo pri tem zanese, tako da se spotakne, prevrne nekaj lončkov in se s kaktusom zaleti v ga. Porento, ki ima po incidentu na sebi nekaj bodic in strgano obleko.)

ZARJA: Oh, ne!

GA. PORENTA: Au! Na pomoč, na pomoč!

ZARJA: Oprostite, gospa!

GA. PORENTA: Au, pokličite zdravnika! Zdravnika!

MARINA *(prihiti)*: Kaj pa je? Kaj je narobe?

ZARJA: Kaktus se je zaletel v gospo ...

GA. PORENTA: Au, boli, poškodovana sem!

MARINA: Lahko pogledam, gospa Stanka?

(Marina ga. Porenti izpuli par manjših bodic.)

GA. PORENTA: Au, auuu! Slabo mi je, zdravnika!

MARINA: Nič hudega ni. Poglejte, samo dve manjši bodički sem našla. Imeli ste srečo.

GA. PORENTA: Srečo?! Vam bom že dala srečo! Smrklja se je zaletela vame in mi uničila novo obleko! Evo, pogledjte tele luknje ... Pa ravno nova kolekcija!

ZARJA: Nisem nalašč ...

MARINA: Prinesite račun za obleko. Zarja bo plačala novo iz svoje žepnine, a je tako Zarja?

ZARJA: Ampak ...

MARINA: A je tako?!

ZARJA: Ja, prav ... Kakšna beda ...

GA. PORENTA: Povsem pravilno. Kazen mora biti vzgojna. *(Marini)* Vi pa malo razmislite, če boste Zarjo še puščali samo za pultom!

MARINA: To naj vas pa nič ne skrbi, ga. Stanka.

GA. PORENTA: Jutri prinesem račun. Nasvidenje! *(ga. Porenta odide.)*

MARINA: Zakaj si to naredila?

ZARJA: Sem že stokrat rekla, da nisem nalašč! Kriv je ta butasti ogromni kaktus – ne vem, kateri bedak bi ga sploh hotel kupit razen tiste debelajse!

MARINA: Kako pa govoriš?! Da te nisem slišala ...

ZARJA: Moram it ...

MARINA: Zarja!

3. prizor: Napad

(Park pred šolo, kjer se zbira mladina. Na klopci posedajo Nik, Alen in Svit in poslušajo trendovsko glasbo.)

NIK: Stari, a maš kakšen čik?

ALEN: Nimam.

NIK: Tvoj fotr kadi – a mu ne moreš sunit ene škatle? Še opazil ne bo.

ALEN: Ne morem.

NIK: Reva si, stari. (*Svitu*) Tamau, kaj pa ti? Maš čik?

SVIT: Ne, sori.

NIK: A kadiš?

SVIT: Ne.

NIK: Piflarček. Jaz pa Alen sva že v šestem pušila ...

SVIT: Saj ... Včasih kadim, ampak ne vsak dan.

NIK: Potem bi pa lahko kakšen čik zrihtal, a ne.

SVIT: Bom drugič ...

NIK: Le glej.

(*Od daleč prihaja Zarja.*)

ALEN: Kera bejba gre, stari.

SVIT: To je moja sošolka.

NIK: Sej se vid – otrok ...

ALEN: Poglejta, kako grdo je oblečena. V cote od Karitasa, fuj!

ZARJA (*brca v drevo*): Prekleta cvetličarna in prekleti kaktusi! Naj si debelajsa sama kupi novo obleko!

NIK: Ej, ti, Zarja Garja, pridi malo sem!

ZARJA: Jaz nisem Garja ...

ALEN: Haha, genialno, stari – Zarja Garja! LOL!

ZARJA: Bravo res! Kako je pa tebi ime?

NIK: Kaj se delaš, da ne veš. Jaz sem Nik – 9.A! Najhujši klas na šoli. Vprašaj, kogar češ. Tu me vsi poznajo.

ZARJA: Nisem vedela, da si tako slaven. Nik, ki nima za čik, Nik zavaljeni bik, Nik totalen bolnik ...

SVIT: Nik, kul ime za rime imaš, stari!

ZARJA: Živjo, Svit! Kako si?

SVIT: Nič, v redu ...

NIK: Svit ... Mm, ... čakaj ... Ja, evo, poslušaj tole – Svit je zabit!

ZARJA: A nista vidva prijatelja?

NIK: »A nista vidva prijatla?« Buhuhu ... Garja, tiho bodi, ker pojma nimaš. To je samo zajebancija. Svit je že zadost star, da to razume, a ne, stari?

SVIT: Ja, itak. Ni panike.

NIK (*Zarji*): Ti si pa še otroček, a ne? Boš začela jokati, če te zafrkavamo.

ALEN (*Zarji*): Jaz bi tudi jokal, če bi imel tako bedno frizuro kot ti, haha.

NIK: A tvoja mami nima za frizerja?

ZARJA: Valjda ima, ampak me rajši sama striže!

ALEN: Sama jo striže, haha!

SVIT: Mene je tudi mami strigla včasih.

NIK: Vidva sta oba čudna!

SVIT: Ne, ne, to je bilo že dolgo nazaj. Zdaj ji ne bi več pustil, da me striže, itak da ne.

NIK: Itak, stari.

ALEN: Tvoja mat ima cvetličarno Garja, ne pa frizeraj! Naj striže grmičke, če hoče.

NIK: Ali pa svoje tipe, saj jih ima dovolj, a ne Garja?

ZARJA: Pusti mojo mamo na miru!

NIK: Pazi, kako govoriš z mano. Rajši povej, kje imaš fotra, a?

ZARJA: Ne vem! In me tudi ne briga. Jaz imam svoje prijatelje, take kot jih nima nihče!

SVIT: Raje ne začni s tem ...

ALEN: Aja, a prijatle maš? No, kakšne prijatle? Ajde, povej na glas!

NIK: Povej, Garja!

ZARJA: Nič.

NIK (*se muza*): Haha, povej, no! A ne upaš?

ZARJA: Moj najboljši prijatelj je samorog!

ALEN: Omg! Samorog, haha!

NIK: Garja, cela šola se ti smeje ...

ALEN (*oponaša Zarjo*): Jaz mam prjatla samoroga! Jaz sem special!

NIK: Zakaj lažeš? A te niso naučili doma, da je grdo lagat?

ZARJA: Nič ne veš o tem, zato bodi tiho!

NIK: Fak, še vedno verjameš v pravljice! A v Božička tud še verjameš?

ZARJA: Samorog obstaja in moj prijatelj je. Samo moj!

NIK: Haha! Kake buče!

ALEN: Lažnivka lažniva!

ZARJA: Utihnita že enkrat! Jaz ne lažem!

NIK: Itak da lažeš, pa še ... smrdiš po zemlji – fuj, Zarja Garja!

ZARJA: Ne lažem ...

NIK: Pustmo to lažnivko. Gremo rajši kakšen čik nafehtat.

ALEN: Ja, stari. Gremo.

(Nik in Alen se odpravita.)

SVIT: Moram it, adijo Zarja ...

ZARJA: Malo še počakaj.

NIK: Svit, kaj ti je, stari? Kaj se še pogovarjaš? Nalezel se boš ...

SVIT: Moram it ...

ZARJA: Počakaj!

SVIT: Kaj je?

ZARJA: A bi ga rad videl?

SVIT: Koga?

ZARJA: Živega, pravega samoroga?

SVIT: Nehaj, noben ti ne verjame. Ni čudno, da te potem zafrkavajo ...

ALEN: A greš al ne greš?!

SVIT: Takoj ...

ZARJA: Samorog obstaja, verjemi! A ga ne bi rad videl?

SVIT: Itak, da bi – če bi obstajal! Pa ne obstaja!

ZARJA: Prisežem ti! Se dobiva jutri po šoli, te peljem v gozd in boš videl.

NIK: Okej, midva greva, ti pa ostani cel dan z Garjo – ker luzer! Ajde!

ZARJA: Jutri po šoli, okej? Se vidiva ...

SVIT: Čakajta! *(Svit steče za Nikom in Alenom. Ko pride do njiju, se obrne.)* Adijo ... – Zarja Garja!

4. prizor: Izpoved

(Svit stoji na maminem grobu.)

SVIT: Sam sem prišel ... Fotr bo do večera na ših tu. Zadnje čase kar naprej dela. V soboto smo praznovali. Čudno je bilo brez tebe. Andreja je spekla torto, ampak ni bila tako dobra kot tista tvoja čokoladna. Sošolcev nisem nič vabil, brez veze. Tudi Zarje nisem povabil. *(Premor.)* Danes sem šel z Nikom in Alenom iz šole! Onadva sta res kul, vsi ju poznajo. Osmi razred, pa Nik je dvakrat ponavljal, tako da je že 14. Ko bi se vsaj lahko družil z njima. Zarje pa ne marata, veš. Saj je vseeno. Zdaj mi ni več všeč. Še vedno se mi smili, ampak je sama kriva, ker se laže. Vsi jo zafrkavajo. Ni mi jasno, kako to prenaša. To je tako grozno, to posmehovanje. Ne morem dovolit, da se še meni posmehujejo zaradi nje, a ne mami? Od zdaj naprej je sploh ne bom imel več rad. No, mogoče čisto malo, eno pikico. Ampak tega ne sme nihče izvedet! Še posebej pa ne Nik ali Alen. Oba imata starejši punc. Z motorji se vozijo okrog. Ne pa Zarja, ona je še otrok ... Izmišlja si stvari in sanjari o pravljicah. Veš, kaj je rekla, da mi bo jutri pokazala ... Ah, boljše da ti ne povem, je preneumno. ...Izpit za motor grem delat. Fotr mi je obljubil, da mi bo kupil motor, če bom odličen! Sej bom mel vedno čelado gor, ne skrbi. Glej, prinesel sem ti vrtnico ...

5. prizor: Razočaranje

(V gozdu. Zarja in Svit čakata na jasi.)

SVIT: To pa že nekam dolgo traja ...

ZARJA: Kmalu bo prišel.

SVIT: A si sigurna, da ni šel nihče za nama?

ZARJA: Itak. Dobro sem pogledala.

SVIT: Okej. Obljubi, da ne boš govorila o tem v razredu, prav? Sploh nikjer nikomur, okej?

ZARJA: Ja, okej. Ne vem, kaj te tako skrbi ...

(Pavza.)

ZARJA: Še nikomur nisem pokazala samoroga, ti boš prvi.

SVIT: Nič čudnega...

ZARJA: Že v redu. Še malo, pa mi boš verjel.

SVIT: Zakaj rabiš samoroga?

ZARJA: Kaj misliš s tem?

SVIT: Zakaj hočeš bit nekaj posebnega? Nekaj več od drugih ...

ZARJA: Saj nočem. Ko bi mi vsaj ti verjel!

SVIT: Jaz, jaz ... Kaj pa vsi ostali?!

ZARJA: Ne vem. Vseeno mi je.

SVIT: Poznam enega fanta, ki te ima rad ... Mislim, všeč si mu. Ampak on tega ne bo nikoli priznal, ker ... ker ne more. Ker si ti taka – čudna in govoriš neumnosti, da se ti vsi smeji! Kako lahko to prenašaš?

ZARJA: Kaj jaz morem. Njihov problem.

SVIT: Vidiš? Egocentrična si in čudna! Povedal bom temu fantu, kakšna si.

ZARJA: Zakaj pa ga tako skrbi, kaj rečejo drugi?

SVIT: Itak, da ga. Ti tega ne moreš razumeti, ker nimaš družbe.

ZARJA: Imam pa zato prijatelja samoroga! Videl boš.

SVIT: Počasi imam dovolj čakanja. Mudi se mi na trening.

ZARJA: In kdo je ta fant, ki praviš, da sem mu všeč?

SVIT: Ne smem ti povedati.

ZARJA: Zakaj ne?

SVIT: Ni šans! Itak ne more bit s tabo – kaj bodo pa rekli, kaj si misliš ... Moram iti!

ZARJA: Če pride samorog, mi boš potem povedal?

SVIT: No ... Prav! Ampak itak ne bo prišel!

ZARJA: Bo!

SVIT: Že več kot eno uro čakava.

ZARJA: Ne vem, zakaj ga še ni. Grem malo pogledat okrog. (*kliče*) Hej! Hej, samorog, kje si?! Pridi, prosim!

SVIT: Ne vem, zakaj sem sploh tu ... (*odhaja*)

ZARJA: Čakaj, prišel bo!

SVIT: Nehaj že! Ene normalne punce ni nikjer ... Pusti me na miru s tem tvojim bednim samorogom.

ZARJA: Samo še malo. Videl boš čisto pravega belega ...

SVIT (*se razjezi*): Pa si res lažnivka ... Ne govori mi več teh neumnosti, adijo Zarja Garja!

(*Svit jezno odide. Zarja razočarano obsedi. Kmalu pride samorog.*)

ZARJA: O, tukaj si! Kje si bil pa prej?! Klicala sem te. Prijatelji si pomagajo med sabo, da veš! Kaj ti sploh govorim – itak si samo neumna žival! Uničil si me vse šanse pri Svitu. Stran pojdi, nočem te več videt! Grdi blesavi konj!

(Samorog steče stran. Zarja joče. Pride Škilibaba.)

ŠKILIBABA: Kaj se cmeriš? Samoroga ne more kar vsak videt. Tako pač je – a nisi vedla?

ZARJA: Če bi bil pravi prijatelj, bi se prikazal! Svit je rekel, da sem lažnivka. Nikoli mu ne bom všeč. Kako to boli ... A res ne obstaja nič, da bi se zaljubil vame? Prosim vas, teta Škilibaba! Pomagajte mi.

ŠKILIBABA: Povem ti eno zgodbo, da se potolažiš. Pred davnimi časi je v mestu živela lepa mlada ženska. Ampak nesrečnica se je zaljubila v moškega, ki si je že izbral drugo. Bila je strašno ljubosumna. Kljub temu, da jo je moški odkrito zavrnil, ni odnehala. Nasprotno, ljubezen je v njej gorela vedno močneje. Ta ženska pa je bila nekaj posebnega. Imela je čisto pravega prijatelja samoroga. *(tišje)* Ker se je dobro pozanimala o samorogih, je ugotovila, da njihova kri lahko deluje kot ljubezenski urok. Nekoč ga je ujela v past in mu vzela malo krvi. Samorogovo kri je zmešala s svojo in hotela dati piti svojemu izbrancu ... Šla je k vodnjaku po vrček vode in potem se je zgodilo nekaj groznega. Kapljica čarobne krvi je padla v mestni vodnjak, tako da so vsi moški pili iz njega. Vsi so se zaljubili v mlado lepoticu in se grdo sprli med sabo. Njen izbranec je v boju izgubil življenje. Ženske v mestu so bile besne in so mladenko z golimi rokami preteple in nagnale. Za vedno je bila izobčena. V pretepu je bila pohabljen, tako da njen obraz ni bil nikoli več lep in od takrat naprej je živela sama v gozdu.

ZARJA: Uboga Škilibaba!

ŠKILIBABA: Eh, tega je že dolgo. Takrat sem tudi odkrila svoje zdravilne sposobnosti ...

ZARJA: Sem vedela, da mora bit način! Kri samoroga ... Moram domov, mudi se mi!

(Zarja steče proti domu.)

ŠKILIBABA: Zarja, čakaj! Nisem ti povedala do konca ...

ZARJA: Boste naslednjič ...

ŠKILIBABA: Hej, samoroga pusti pri miru, slišiš! Takrat je hudo zbolel, komaj sem ga pozdravila, a me slišiš? Zarja?! *(Zarje ni več.)* Zakaj sem ji povedala za kri, gofla stara! Moram ga opozorit ...

6. prizor: Načrt

(V cvetličarni. Zarja si ogleduje vrtnice.)

MARINA: Veš, kako je bila lepa restavracija! Še dobro, da sem pustila Alexa. Mi je bilo malo žal zadnjič, ampak zdaj mi ni več! Robi ima pa res dober okus. Pač, malo je starejši od mene, ampak koga briga ... Okej, poročen je tudi – pa nikomur ne povedat, prav? A me sploh poslušáš? (*Premor.*) Zarja?

ZARJA: Kaj je?

MARINA: Ah nič, povej, kako je v šoli?

ZARJA: Dobro.

MARINA: A si umivaš roke?

ZARJA: Ja ... (*zavzdihne*) Mami, a ti je bil kdaj kakšen fant tako všeč, da bi naredila vse, čisto vse?

MARINA (*zacvili*): Aaa! Pa ne mi rečt – Zarja je zaljubljena! Veš kaj, to je čisto normalno! Meni se to zgodi najmanj enkrat na mesec! A ti sploh veš s kom se pogovarjaš – jaz sem expert, vse ti lahko povem. Ko sem šla včeraj ven z Robijem ...

ZARJA: Mah, pozabi ... Saj me ne zanima.

MARINA: Ne, ne ... Ti kar vprašaj, vse ti lahko povem. Mogoče je prišel čas, da ti razložim, da imajo fantje določene potrebe in da ...

ZARJA: Joj, ni važno, pozabi. Prišla sem, ker nekaj rabim. Mi daš eno vrtnico?

MARINA: V redu, ni problema. Danes sem dobila čudovite rožnate vrtnice ...

ZARJA: Rabim samo eno. Eno veliko. In naj bo bela.

MARINA: Oh, že razmem. Evo, najlepša bela vrtnica v mestu! Še malo jo urediva ...

(*MARINA poščipa trne dol z vrtnice.*)

ZARJA: Ne! Kaj delaš? Pust trne gor ...

MARINA: Ah, Zarja! Ne moreš dat fantu vrtnice s trni – ko jo bo prijel, se bo grdo zbodel.

ZARJA: Jaz rabim tako s trni. Daj mi drugo, prosim. Tako, ki ima čim večje trne!

MARINA: A ne moreš vzeti te? Zdaj sem jo že zavila in porezala. Trni res niso v redu. Zarja, poslušaj me. Imam izkušnje, nikoli se ne daje vrtnica s trni. Kje si to slišala?

ZARJA: Rabim tako s trni, razumeš? Če mi je ne daš ti, jo bom šla kupiti drugam!

MARINA: V redu, izvoli drugo! Ampak si pa res čudna, da veš. Vedno te zagovarjam, ko se ljudje pritožujejo. Ampak, kar je preveč, je pa preveč! Ne vem, Zarja ... Čudno se obnašaš, domišljaš si stvari ... Nobenemu fantu ne boš nikoli všeč!

ZARJA: Hvala za spodbudo mami. Moram iti, adijo!

MARINA: Zarja!

7. prizor: Žrtvovanje

(V gozdu. Zarja stoji na jasi. V roki drži veliko belo vrtnico z ogromnimi trni.)

ZARJA: Samorog! Kje si? Čudno ... Nikjer ga ni. Glej, nekaj sem ti prinesla! *(Premor.)* Kje si? Čakam te ... A lahko malo prideš sem? Rada bi se ti opravičila za zadnjič. Prosim, nujno je ... *(Samorog pride.)* O, tukaj si. Žal mi je, da sem bila zadnjič jezna. Ti nisi nič kriv. Oprosti, ampak ... Hudo mi je zaradi Svita. Ko ga zagledam, me kar nekaj stisne pri srcu. Ves čas razmišljam o njem. Preveč ga imam rada. Oprosti. *(Premor. Zarja samorogu ponudi vrtnico.)* Glej, kako lepa vrtnica. Lepo diši, njeni listki so slastni! Daj, pridi jo povohat!

(Samorog pride čisto blizu in povoha vrtnico. Z gobčkom se zbode na trn, tako da priteče nekaj kapljic krvi. Samorog zdirja stran.)

ZARJA: Hej, počakaj! Oprosti, če te je zbolelo. Nič hudega ne bo – samo kapljica krvi ... Super! Iz krvavih cvetnih listkov bom spekla kolaček in ga dala Svitu – komaj čakam!

8. prizor: Čudež

(Park pred šolo. Zarja sedi na klopci in čaka. Potem zagleda Svita, ki prihaja iz šole.)

ZARJA: Živjo, Svit! Kako je bilo v šoli?

SVIT: Nič posebnega ...

ZARJA: Jaz sem danes ostala doma. Pekla sem. Naredila sem najboljši kolač na svetu! Prinesla sem ti košček. *(Zarja iz torbe povleče kolaček.)*

SVIT: Ne vem, nisem ravno lačen ...

ZARJA: Daj no, poskusi ga. Glej, kako diši! Res je slasten.

(Iz šole prihajata Nik in Alen.)

NIK: Hej, Svit! Spet se z Garjo pogovarjaš – da nisi zacopan, a?

SVIT: Ah kje, stari, kaj ti je ...

ZARJA: Moraš poskusit. To je najboljši kolač ever.

SVIT: Ne, hvala.

ALEN: Kaj maš spet to, Garja? Pokaži.

ZARJA: Nič takega.

SVIT: Kao najboljši kolač na svetu.

NIK: Haha, kaj spet nabijaš, Garja?

ALEN: Jaz že ne bi jedel tega. Ziher so not garje!

NIK: Fuuuj!

SVIT: Itak da ne bom ...

NIK: Daj sem ... Jaz sem lačen.

(Nik vzame Zarji kolaček iz rok.)

ZARJA: Ne! Daj nazaj!

NIK: Danes je bila spet zanič malca. Zelenjavni bio namaz – bljak!

ALEN: Jaz sem tud lačen, dej še men ...

ZARJA: Ne! Ne smeta ... Vrnita mi kolač. NE! STOP!

(Zarja hoče na silo vzeti kolač nazaj.)

NIK: Pa kaj ti je? A si zmešana?

ALEN: Spet delaš scene, Garja! Daj mir ...

(Nik in Alen pojedsta vsak polovico kolačka.)

ZARJA: O, ne ...

NIK: Pa ne boš jokala zarad enega kolačka ...

ALEN: Ne bit cmera, Garja.

NIK: Mm, res je dober. A maš še?

ZARJA: Nimam ... Zdaj ga Svit ne more probat ... Samo zaradi vaju! Idiota!

ALEN: Lahko ti je žal, tamau.

SVIT: Eh, zakaj? Lahko si grem kupit v trgovino, kadar hočem ...

ZARJA: Ne, pa ne moreš!

NIK: Nisi lagala, enkrat za spremembo. To je res najboljši kolač, kar sem jih kdaj jedel.
Ovladaš kolačke, majke mi!

ZARJA: Ti požeruh! Oba sta navadna požeruha ... *(Svitu)* Zakaj ga nisi vzel? Zate sem ga naredila! Zate, ne pa za ta dva ...

NIK: Zarja, a te lahko neki vprašam ... *(v zadregi)* Em ... A ti maš fanta?

ALEN: Kaj jo to sprašuješ? Ne ga poslušat, Zarja ... Men povej, če so ti všeč motorji? Moj brat ima motor – lahko ga sunem pa ... *(v zadregi)* Saj veš ... bi šla z mano en krog ...

NIK: Kaj boš ti vozil ... Sej ne znaš. Ne it z njim, veš kakšen štor je to!

ZARJA: Res deluje! Njegova kri deluje ...

SVIT: Kaj spet bluziš? Čigava kri?

ALEN: Hej, Zarja ... A imaš kdaj spuščene lase?

NIK: Idiot! Zakaj bi imela spuščene? Ne ga poslušat ... Super frizuro maš!

SVIT: Kaj pa je z vama?

ZARJA: Moram it ... Sranje!

(Zarja hitro steče proti gozdu.)

NIK: Ej, počaki!

ALEN: Kam greš?

NIK: Kera huda bejba!

ALEN: Ja, stari. A je res tvoja sošolka, Svit?

SVIT: Zdaj se lahko nehata zafrkavat.

NIK: Kdo se zafrkava? Jaz sem čist resen. A lahko zrihtaš dejt z Zarjo?

ALEN: A misliš, da bo šla s tabo, ali kaj? Pozabi, stari. Svit, rajši men zrihtaj njeno telefonsko.

SVIT: A lahko nehata? To ni smešno!

NIK: Če ne dobim dejta z Zarjo, se mi bo zmešal.

SVIT: Še malo prej je bila Zarja Garja!

NIK: Kako si nesramen!

ALEN: Še dobro, da ni slišala.

SVIT: Okej, meni ni nič jasno. Moram domov, ajde!

NIK: Ajde, stari! Pa saj veš ... Zrihtaj mi dejt!

ALEN: Ne, men ga zrihtaj!

SVIT: Se vidimo jutri. Upam, da bosta do takrat že normalna.

(Svit odide.)

NIK: Blagor njemu, v istem razredu kot ona.

ALEN: Če bi imel jaz tako sošolko, pol ne bi tok šprical ...

9. prizor: Tragična napaka

(V gozdu. Škilibaba nabira zelišča. Priteče Zarja.)

ŠKILIBABA: Še materino dušico natrgam ...

ZARJA: Škilibaba, tukaj si. Nekaj te moram nujno vprašat ...

ŠKILIBABA: Kaj pa je? Zakaj tako hitiš? Daj, usedi se malo.

ZARJA: Rabim pomoč.

ŠKILIBABA: Ja?

ZARJA: A obstaja takšna roža, ki naredi, da fant neha bit zaljubljen?

ŠKILIBABA: Ne razumem ... Zakaj bi hotela, da Svit ni več zaljubljen?

ZARJA: Pa ne Svit, nekdo drug, mislim druga dva!

ŠKILIBABA: Kako?

ZARJA: Dva fanta sta se zatreskala vame!

ŠKILIBABA: Kar dva naenkrat?! Boš že preživela.

ZARJA: Ne, ne razumeš. Grozna sta. Pojedla sta ravno tisti kolaček, ki sem ga naredila za Svita. Notri je bila kapljica samoroge krvi, hotela sem ...

ŠKILIBABA: Kaj si rekla? Kaj je bilo notri?!

ZARJA: Ja, samorogova kri. Ti si mi povedala ... Samo eno kapljico sem mu vzela ...

ŠKILIBABA: Oh, ne! Madona, potem si res to naredila. Ranila si samoroga?

ZARJA: Ah, ne ravno ranila. Mogoče čisto malo zbodla ...

ŠKILIBABA: Kje se je to zgodilo? Takoj ga morava najti! Pri tej priči!

ZARJA: Na jasi, pri jagodah ... Zakaj?

ŠKILIBABA: Pridi z mano!

(Škilibaba potegne Zarjo. Potem tečeta po gozdu in iščeta samoroga. Najdeta ga na jasi v mlaki krvi.)

ŠKILIBABA: Tam je!

ZARJA: O, ne ... Kaj se je zgodilo?

ŠKILIBABA: Hitro, pomagaj mi. (*Škilibaba razpre torbo in ven jemlje zdravila.*) Kam si ga zbodla?

ZARJA: Ne vem, bila je čisto majcena praska. Nekje na gobčku ... Zakaj je toliko krvi?!

ŠKILIBABA: Samorogom se kri ne more strditi. Veliko je že izgubil.

(*Škilibaba daje zelišča na rano.*)

ZARJA: Prosim, pozdravi ga.

ŠKILIBABA: Ne morem verjet, da si res to naredila.

ZARJA: To ni mogoče. Iz take praskice ...

ŠKILIBABA: Ni važno, kako je majhna.

ZARJA: Ne, to ni možno. Kaj pa takrat, ko si mu ti vzela kri?!

ŠKILIBABA: Takrat sem ga tudi rešila, jaz in moja zelišča ...

ZARJA: Saj ga boš še enkrat, a ne?

ŠKILIBABA: Upam, da ni prepozno.

ZARJA: Ni, ni ... Zelišča bodo pomagala, a ne, da bodo? Ne skrbi, samorog, vse bo še v redu.

ŠKILIBABA: Kri še kar teče ...

ZARJA: Potrudi se, Škilibaba! Lepo te prosim ... Še poskušaj!

ŠKILIBABA: Bojim se, da je prepozno.

ZARJA: Ni prepozno! Ne poslušaj je, samorog ... Glej, vse bo v redu. Pozdravil se boš in jutri bova šla iskat jagode ...

(*Zasliši se grom, sonce se pomrači. Samorogu odteče vsa kri, nato se začne spreminjati v rožni grm.*)

ZARJA: Kaj je to? Kaj se dogaja? Strah me je ...

ŠKILIBABA: Ne vem ... Pridi k meni, Zarja.

(*Na mestu, kjer je ležal samorog, zraste rožni grm z belimi vrtnicami. Grmenje poneha, sonce spet zasveti.*)

ZARJA: Kje pa je samorog?!

ŠKILIBABA: Tu je, pred tabo.

ZARJA: Vidim samo rožni grm.

ŠKILIBABA: Vsa kri mu je odtekla, zato je postal rastlina.

ZARJA: O, ne ... Kaj sem storila ...

(Zarja joče.)

ZARJA: Kaj naj naredim!? Povej mi, vse bom naredila, da pride nazaj!

ŠKILIBABA: Nič ne moreš. Konec je.

ZARJA: Kaj se bo zgodilo z grmom?

ŠKILIBABA: Tukaj bo, dokler ne bo ovenel. Mogoče ga bodo obgrizle divje živali, mogoče bodo prišli ljudje in potrgali cvetove ... Vse mogoče se lahko zgodi.

ZARJA: Skrbela bom za grm, dokler samorog ne pride nazaj!

ŠKILIBABA: Kakor hočeš, samo ne upaj v prazno.

10. prizor: Ljubosumje

(Park pred šolo. Na klopci sedijo Nik, Alen in Svit.)

NIK: Svit, ti maš ziher cifro od Zarje – sej sta sošolca, madona.

SVIT: Imam ja ...

NIK: No, a bi mi jo povedal že enkrat?!

ALEN: Jaz sem gledal, če ima Fejsbuk, pa je nism nikjer najdu ...

SVIT: Nima ga.

NIK: No, kaj zdaj, daš ali ne daš?

SVIT: Ne vem, stari. Ne morem kar tako. Njo vprašaj.

NIK: A misliš, da je še nisem? Pa noče dat cifre.

ALEN: Men je tud ne da ...

NIK: Itak, da ne. Takemu luzerju!

ALEN: Kdo je luzer, a? Zakaj je pa ti pol še nimaš?

NIK: Ker mi je ta Svit zabit noče dat!

SVIT: Sam si jo zrihtaj!

ALEN: Če je pa on tud vanjo ...

SVIT: Ne, pa nisem ...

ALEN: Itak, da si, stari! Priznaj že enkrat!

SVIT: In kaj pol, če bi bil? Kaj vaju briga?

NIK: Alen, daj greva pred blok, pustva tega luzerja ... Ajde, Svit zabit!

SVIT: Kar pojdita, itak ne bi šel z vama!

(Nik in Alen odideta. Svit ostane na klopci. Mimo pride Zarja. V roki nosi vrečko gnojila.)

SVIT: Zarja, živjo! Kam pa greš?

ZARJA: Opravke imam. Mudi se mi ...

SVIT: Kakšne opravke? A imaš vrt ali kaj?

ZARJA: Ja, imam.

SVIT: A nisi ti v bloku doma?

ZARJA: Ja.

SVIT: In kje maš pol vrt?

ZARJA: Kaj te briga.

SVIT: Okej, sori. Grem lahko s tabo? Ti pomagam nest to vrečo.

ZARJA: Ne, hvala. Bom že sama.

SVIT: Okej. Pa nič ...

(Zarja odide.)

SVIT: Se vidiva v šoli!

11. prizor: Obup

(Svit na maminem grobu.)

SVIT: Mama, zasral sem! Ne vem, kaj naj naredim ... Zarja se me izogiba, sploh noče govorit z mano. Nik pa Alen mi težita, da jima zrihtam dejt. Sploh nič več ne štekam! Kako sem lahko tako zasral? Zdaj imajo vsi radi Zarjo – odkar sta Nik in Alen zaljubljena vanjo, je postala popularna. Cela šola se hoče družiti z njo. Kaj naj naredim, mami? Ne upam si nič povedat, da mi je všeč ... Rad bi povedal Niku in Alenu – da bi me že nehala gnjaviti za njeno cifro, pa ne upam. Itak je brez veze. Alen ima motor, Nik je že 14 let star, jaz nimam šans proti njima. Če bi Zarja postala punca od Nika ... Groza, res sem zajebal ... Moral bi ji povedat prej, zdaj je

prepozno. Ko bi bila vsaj ti tukaj, bi mi svetovala. Ti bi me razumela. Andreji ne morem povedat, fotru tud ne. Konec je, prepozno ...

12. prizor: Priznanje

(V gozdu. Zarja konča s postavljanjem ograje okrog grma in ga zaliva. Pride Škilibaba.)

ŠKILIBABA: Nobena ograja ga ne bo vrnila.

ZARJA: Vsaj rožni grm bo ostal. In bo cvetel – vedno in v vseh letnih časih!

ŠKILIBABA: Ne moreš celo življenje skrbeti za grm.

ZARJA: Moram, dolžna sem.

ŠKILIBABA: Daj, povej ... Kako pa kaj fantje? Slišim, da se kar tepejo zate. A nisi nič vesela?

ZARJA: Ti dobro veš, da ne morem bit vesela.

ŠKILIBABA: V tem gozdu je dovolj ena Škilibaba.

ZARJA: Pusti me, da zalijem svoj grm do konca ...

ŠKILIBABA: Nekoga sem ti pripeljala.

ZARJA: Kaj, koga?

ŠKILIBABA: Trenutek.

(Škilibaba pripelje Svita in se umakne.)

SVIT: Hej, Zarja ...

ZARJA: Svit! Kaj pa ti tukaj? Nikomur ne smeš povedati! A slišiš – obljubi mi Svit, nihče ne sme izvedet za ta grm! A slišiš?

SVIT: Okej, obljubim. Ne bom povedal.

ZARJA: Tako se trudim, da bi zakrila vse poti ...

SVIT: Nikoli ne bi našel, če me ne bi ena stara gospa pripeljala.

ZARJA: Ja, vem, presneta Škilibaba. Kaj bi rad?

SVIT: Nekaj te moram nujno vprašat. Em ... A bi ... A slučajno veš, kaj je bilo za nalogo pri matematiki?

ZARJA: To si me prišel vprašat? Ne vem ... Mislim, da nič.

(Premor.)

SVIT: Aja, okej ... Lep grm.

ZARJA: To je grob.

SVIT: O, škoda ... mislim, moje sožalje. Če hočeš, ti lahko kaj pomagam?

ZARJA: Ne, ni treba.

(Zarja ureja grm. Svit stoji poleg in gleda.)

SVIT: Še neki bi te vprašal. A bi šla ... a bi šla z mano v kino?

ZARJA: V kino ... Zakaj?

SVIT: Saj veš ... Da bi šla midva v kino, jaz in ti. *(tišje)* Na dejt ...

(Premor. Zarja ga gleda in nič ne reče.)

SVIT: No, a maš čas ta petek? En dober film je ...

ZARJA: Ne, ne morem ... Nimam časa.

SVIT: Aha ... Kaj pa ... V soboto?

ZARJA: Tudi ne morem. Nikoli ne morem. Nimam časa ... Pusti me. *(joče)*

SVIT: A jokaš? Kaj pa je? Kaj je narobe?

ZARJA: Nič! Ne jokam, pusti me na miru, delo imam!

SVIT: Zarja, kaj je narobe? A sem kej takega reku?

ZARJA: Samo pusti me in ne govori več z mano ... Adijo, pojdi!

SVIT: No, prav ... Če tako hočeš, pa grem ... Mislim, si pa res čudna, da veš! Zakaj si me vedno vabila s sabo v gozd in mi govorila o samorogu in ne vem kaj še vse ...

ZARJA: Lagala sem – a se ne spomniš? Zarja Garja je lažnivka, a ne?

SVIT *(jo prime za roko)*: Nikol nisem tega reku ...

ZARJA *(se umakne)*: Lažeš! Rekel si mi Garja! Pusti me!

(Izza bližnjega grma skočita Nik in Alen.)

NIK: Pust jo, a si slišal?

ALEN: Če ne, bojo batine!

SVIT: Kaj pa vidva? Zasledovala sta me?!

NIK: Še dobro! Skrbelo naju je, kaj hočeš z Zarjo ...

ZARJA: O, sranje! Zdaj bojo vsi izvedeli za moj grm ... Sovražim vas, zakaj me ne pustite na miru?!

(Zarja steče proti domu.)

SVIT: Čakaj, Zarja!

NIK in ALEN: Zarja!

ZARJA *(se obrne)*: Če se kdo dotakne mojega grma, ga bom razbila! *(Odide.)*

NIK: Samo zaradi tebe, ti Svit zabit!

ALEN: Kaj si ji naredil?!

SVIT: Nič ji nisem naredil.

NIK: Zaradi tebe je jokala, debil, a moraš vse uničiti?

SVIT: Jaz? Vidva sta vse uničila! Vidva sta jo vedno zafrkavala, vidva sta govorila, da bom dobil garje od nje ... Vidva sta vse zajebala, kretena!

NIK: Kaj si rekel?! Prid sem!

(Nik se vrže na Svita. Alen vskoči, vsi trije se pretepajo in valjajo po tleh. Pride Škilibaba.)

ŠKILIBABA: No, no, fantje! Zakaj tak kraval? Gozdne živali boste prestrašili ...

(Fantje se umirijo.)

NIK: In kaj pol?

ALEN: Kaj vas to briga!

ŠKILIBABA: Zarjina prijateljica sem – a se ne vidi? Mlada in lepa kot ona, haha!

SVIT: Povejte, kaj ima Zarja s tem grmom?

ŠKILIBABA: Vem, pa ne povem, haha.

NIK: Gremo domov, pustimo staro veščo in njene slabe štose.

ŠKILIBABA: Kako veš, da sem čarovnica? Pameten dečko ...

NIK: Nisem resno mislil.

ALEN: Haha, čarovnica! Potem pa začarajte, da bom dobil večje mišice!

ŠKILIBABA: Preprosto – jej manj sladkarij in nehaj špricat telovadbo!

ALEN: U, jaka čarovnica ...

NIK: Gremo res, stara nas ima za norce.

ŠKILIBABA: Tale grm je čaroben!

ALEN: Ja, valjda.

ŠKILIBABA: Kar tecite domov. Potem ne boste nikoli izvedeli, kako lahko dobite Zarjo ...

SVIT: No, povejte že ...

ŠKILIBABA: Ni mi všeč, da je Zarja prilepljena na grm, zato sem se zakopala v svoje bukve in malce raziskovala ... Pa sem odkrila način – vendar ... Če ne bi bilo nujno, vam nikoli ne bi razkrila. Nevarno je.

ALEN: Kaj bluzi ta stara?

ŠKILIBABA: Dobro me poslušajte. Vrtnice na grmu so bele. Tisti, ki ima Zarjo zares rad in bo dovolj pogumen, bo dal grmu svojo kri, da bodo vrtnice rdeče. Tako bo grm odrešen in Zarja bo spet srečna.

NIK: Ja, in? Kaj je tu nevarnega? Mala malica ...

ŠKILIBABA: Na vsako vrtnico je treba pokapljat kri! To morate storiti zjutraj, ko je sonce še nizko. Ko bodo na grm posijali prvi sončni žarki, se bo zgodila sprememba! Kri za kri!

NIK: To je čisto navaden grm. Kaj se bo spremenilo?

ŠKILIBABA: Če bo dal kri tisti, ki ima Zarjo zares rad, se bo grm spremenil nazaj v samoroga!

NIK: Spet samorog ... Še ena, ki verjame bedarije.

ALEN: Haha, to je res smešno. Iz katere norišnice ste pa vi ušli gospa, če smem vprašat?

ŠKILIBABA: Ne ravno iz norišnice. Ampak iz pravljice – kar blizu.

SVIT: Kako pa naj vemo, da nas ne vlečete za nos? Imate kakšen dokaz?

ALEN: Točno, dokaz hočemo. Začarajte kaj!

ŠKILIBABA: Prava ljubezen ne rabi dokazov ... Storite to in Zarja bo spet vesela. To je vse, kar vam lahko rečem. Srečno!

(Škilibaba odide.)

NIK: Kr neki! Grm pa samorog pa kri ... Same buče!

SVIT: A se bojiš malo krvi dat?

NIK: Jaz? Kdo se je vedno cmeril in omedlel, ko je bilo treba dat kri pri zdravniku? Svit, jokica stokica!

SVIT: Takrat sem bil še majhen. Nimamo druge izbire. Moramo vsaj poskusit.

ALEN: Mah ... Ne vem. Men se vse skupaj zdi precej bedasto.

SVIT: Pa ostani doma, če se bojiš!

ALEN: Kdo se boji? Jaz se nič ne bojim ...

SVIT: Potem sta zraven?

NIK: Itak, stari.

ALEN: Vse za Zarjo!

SVIT: Jutri zjutraj se dobimo tukaj in opravimo. Zmenjeno?

NIK: Ja.

ALEN: Veš da.

SVIT: Častna?

NIK: Itak. Samo glej, da ti prideš!

SVIT: Dobro. Se vidimo jutri!

ALEN: Valjda, stari! Le glej!

(Svit odide.)

ALEN: Stari, a ti prideš?

NIK: A si normalen? Jaz bom spal ... Jutri je sobota.

ALEN: Itak, legenda! Jaz tud – briga me za te blesave pravljice. Mislim – grm, polit s krvjo!
Kje si še to slišal?

NIK: Če bo Svit to naredil, je še bolj zabit kot sem mislil, da je ...

ALEN: Itak, stari ... Dej greva ven iz te šume.

NIK: Čakaj, še eno vrtnico utrgam za domov – sem dobil cvek, moram matki nest.

ALEN: Dobra ideja, stari.

(Nik in Alen potrgata nekaj vrtnic z grma in odideta.)

13. prizor: Žrtvovanje drugič

(Naslednji dan zgodaj zjutraj. Svit sam čaka poleg grma.)

SVIT: Zamujata. Sem vedel ... Da nista zaspala? Sonce je še zmeraj nizko, drevesa so visoka ... Še malo počakam. (*Premor.*) Kolk je ura? Če ne prideta kmalu, ne vem ...

Premislila sta si, gotovo. (*Stopi pred grm.*) Kaj pa zdaj ... Zakaj te ima Zarja tako rada? Bedak – zakaj se jaz pogovarjam z rastlino ... Zmešal se mi bo zaradi nje. Kri za kri – kaj to pomeni? Sranje, najbrž me Nik in Alen gledata izza kakšnega grma in se mi režita ... (*Premor.*) Nazadnje, ko sem videl svojo kri, mi je postalo slabo. Resno – zakaj bi verjel, da bo moja kri kaj spremenila? Sliši se noro. Ampak ... Par kapljic manj mi ne bo škodilo. Mogoče me tudi Zarja opazuje in bom vsaj izpadel pogumen. Evo, sonce že prihaja nad grm. Kaj pa je to takega ... Takole, ena mala praskica in bodo vsi videli, da si upam.

(*Svit stopi h grmu in se z roko zbode na trnih. Po prstih mu kaplja kri, ki jo poškropi po vrtnicah.*)

SVIT: Še malo, pa bo sonce nad grmom. No, kaj bo zdaj s tabo? Se boš res spremenil? Še par vrtnic pokapljam. O ne, vrti se mi ... Mislim, da mi bo slabo ...

(*Svit omedli in obleži poleg grma. Čez nekaj časa pride Zarja.*)

ZARJA: Svit! Kaj delaš tu? A spiš? Saj si ves krvav ... Svit, zbudi se!

(*Na grm posijejo prvi sončni žarki. Zasliši se grmenje, tla se stresejo. Grm se spremeni nazaj v samoroga. Zarja ga zagleda in samorog hitro steče v gozd.*)

ZARJA: Samorog, ti si, vrnil si se! Pridi nazaj, hej! Jaz sem, Zarja!

(*Pride Škilibaba.*)

ŠKILIBABA: Kakšen hrup! Kaj pa se dogaja tukaj ...

ZARJA: Škilibaba, hitro! Nekaj je narobe s Svitom.

ŠKILIBABA: O, Madona! Kaj se je zgodilo?

ZARJA: Pojma nimam, našla sem ga takšnega.

ŠKILIBABA: Kje je grm?

ZARJA: Ni ga več – spremenil se je nazaj v samoroga. Videla sem ga, stekel je v gozd! Kaj bo s Svitom, Škilibaba?!

(*Škilibaba razgrne torbo z zelišči in začne zdraviti Svita.*)

ŠKILIBABA: Ne vem, kaj mu je ... Naročila sem mu, naj spusti samo par kapljic na grm ...

ZARJA: Ti si mu naročila?!

ŠKILIBABA: Seveda sem. A nisi hotela tega? Kri za kri – samorog se je vrnil, a ne? Svitu bodo pomagala zdravilna zelišča, vse bo v redu.

(*Škilibaba iz torbe jemlje zdravila.*)

ZARJA: Potrudi se, mora ti uspeti ... Dajmo, Svit, zbudi se!

ŠKILIBABA: Na srečo si ga dovolj zgodaj našla ... Tale rožica bo ustavila krvavitev, samo dovolj trdno morava poviti.

ZARJA: Zakaj si to naredil? Ne smeš umreti, slišiš?!

(Škilibaba povije Svita. Potem mu da piti zdravilo. Čez nekaj trenutkov Svit pride k sebi.)

SVIT: Kje sem? Kaj se dogaja ...

ZARJA: Svit!

ŠKILIBABA: O, hvala Bogu!

SVIT: Vrtil se mi ... Kje je Zarja?

ZARJA: Kako se počutiš? Te kaj boli?

SVIT: Kje je Zarja? Zasral sem ...

ŠKILIBABA: Vse bo v redu. Zelišča so spet zmagala!

ZARJA: Vseeno mora k zdravniku.

ŠKILIBABA: Ni treba, verjemi. Samo počivat naj gre. Jutri bo zdrav kot dren!

SVIT: Vse sem uničil ... Noče it kino, noče govorit z mano ...

ZARJA: Pšššt, umiri se. Svit!

SVIT: Zarja, ti si ... A si res ti? Ej, oprosti.

ZARJA: Že v redu, ne rabiš se opravičevat.

SVIT: Kreten sem bil.

ZARJA: Zdaj je vse v redu. Samorog je spet tukaj, lahko ga boš videl! Obljubim ti!

ŠKILIBABA: No, ja ... Ne obljublaj prehitro! Zdaj je že daleč. Skoraj je izginil za vedno – misliš, da se bo vračal sem?

ZARJA: To ni fer! Lahko bi se mu pokazal, saj je dal kri zanj. Lahko bi se vsaj prišel poslovit ... Oprosti Svit, ne boš ga videl.

SVIT: A si ga ti videla?

ZARJA: Ja, sem.

SVIT: To je važno. Drugo ni pomembno ... Ne sekiraj se. Saj ti verjamem.

ZARJA: Hvala ti.

(Škilibaba se počasi umakne v gozd.)

SVIT: Tista stara gospa mi je povedala za grm ...

ZARJA: To je Škilibaba. Ona ti je povezala roko. Kam pa je šla? Še malo prej je bila tu ...

(Zarja Svitu poda roke in mu pomaga vstati.)

ZARJA: Kako se počutiš? A si v redu?

SVIT *(v hudi zadregi)*: Ja, vse okej. No, ne vem, malo mi je vroče zdaj ...

ZARJA: Tudi meni je vroče ...

SVIT: Pol bi te pa povabil na en ... mm, na en sladoled?

ZARJA: Pa ti ni več slabo?

SVIT: Ah, kje! Prav nič. Kul sem, lahko greva.

ZARJA: Okej, pa pojdiva.

SVIT: Čakaj, mogoče mi je pa res še malo slabo ... *(mu je nerodno)* Mislim, da me moraš držat za roko.

ZARJA *(v zadregi)*: A misliš?

SVIT: Prepričan sem.

ZARJA: Prav, pridi. *(Primeta se za roke.)* Boljše?

SVIT: Ne vem. Kaj pa enega lupčka?

ZARJA: Okej, naj ti bo, ker ti je ravno slabo. *(Se poljubita.)*

SVIT: Ojoj, spet se mi vrti! Mislim, da bom kar omedlel!

ZARJA: Haha, nehaj!

SVIT: Hecam se. Pridi, greva na sladoled!

Konec